

селяни и граждани, че Източна Румелия не може да живѣе сама; че тя, като населена съ българи, трѣбва да се присъедини къмъ България; че тя може да бѣде нападана отъ разни врагове и, понеже нѣма войска, не ще може да се запази.

Но има и друга полза отъ съединението на Румелия къмъ България: ще се премахнатъ границитѣ и митницитѣ отъ Стара-планина, търговията ще тръгне свободно; вмѣсто две министерства, ще има едно, ще се създаде въ съединена България голѣма, силна и добре въоръжена войска, ще се спестятъ разноснитѣ отъ Пловдивското народно събрание, отъ главния управникъ и т. н.

Гавриилъ Кръстевичъ

Бунтъ — Съединение

Народътъ разбра мисълта, че вмѣсто две малки и слаби български държави е по-добре да има една яка и силна България съ куражъ и мощъ да се противи на враговетѣ, ако отиѣкжде се покажатъ такива. Работата узрѣ. Народътъ се приготви.

На 18 септемврий 1885 година бунтовниятъ комитетъ се събира посрѣдъ нощъ. Поканенъ бѣ майоръ Николаевъ да изведе една дружина милиция; доведоха се отъ селата и нѣколко конни и пеши чети. Безъ да зна-